

Список використаних джерел

1. Вікіпедія. Книжкові ярмарки. URL: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Категорія:Книжкові ярмарки](https://uk.wikipedia.org/wiki/Категорія:Книжкові_ярмарки)
2. Книжкова палата України імені Івана Федорова. URL: <http://www.ukrbook.net/>
3. Укрінформ. На Франкфуртському ярмарку українські книжки отримали декілька премій. URL: <https://www.ukrinform.ua/gubric-culture/2107729-n-frankfurtskomu-armarku-ukrainski-knizki-otrimali-dekilka-premij.html>

*Горюнова Марина Миколаївна,
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземних мов,
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

ІННОВАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сучасне суспільство зазнало істотних якісних змін за роки ХХІ століття. Активне використання мережі Інтернет, комп'ютерних систем, сучасних форм зв'язку, всеохоплюючих соціальних мереж, високоефективних технологій в усіх сферах життя людини, від професійного до особистого, свідчить про глобальну інформатизацію у світі. Поєднання цих процесів зі стрімким соціальним розвитком, високими економічними індексами, з науковими та технічними досягненнями, з підвищенням кваліфікації та освіченості населення є основними ознаками переходу сучасного світу до постіндустріального суспільства.

Модернізація технологій сучасного суспільства потребує висококваліфікованих фахівців, вимагає від робітників все більш високого професійного рівня, тому здобуття освіти стає загальноприйнятою цінністю. Щоб вчасно реагувати на вимоги нового часу та суспільства, система освіти повинна активно й ефективно впроваджувати інноваційні технології у процес навчання.

Здобуття вищої освіти та безперервне підвищення кваліфікації фахівців, наукові дослідження забезпечують соціально-економічний розвиток не тільки особистості, а й нації загалом. Рівень розвитку національної системи освіти є «важливою умовою економічної й політичної незалежності країни, необхідною умовою ефективного входження її в світове економічне суспільство та пропорційного соціального прогресу» [1, с. 60].

Українське суспільство, яке активно інтегрується у простір європейських цінностей, демонструє відкритість новій парадигмі. Так, Закон України «Про інноваційну діяльність» визнає головною метою державної інноваційної політики створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни. Одним з основних принципів державної інноваційної політики є «забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-

кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності», а серед об'єктів інноваційної діяльності першими виокремлено «інноваційні програми і проекти та нові знання й інтелектуальні продукти» [2].

Важливість інноваційного вектора розвитку суспільства для державної політики підтверджує новий Закон України «Про освіту», який зазначає, що «освіта є державним пріоритетом, що забезпечує *інноваційний*, соціально-економічний і культурний розвиток суспільства. Фінансування освіти є інвестицією в людський потенціал» [3].

Науковцями розробляються різноманітні типи та види інновацій залежно від сфери діяльності та використання. Вони мають право на існування. Треба лише зауважити, що з погляду етимології поняття «інновація» має подвійне значення, яке не завжди коректно перекладається і трактується. З одного боку, первинне поняття з латинської означає «оновлювати», «замінити новим». З іншого боку, це поняття використовується у розумінні «винаходити». Тобто під «інновацією» треба розуміти не тільки щось *повністю нове*, але й подальший розвиток або зміни того, що *вже існує*. А відтак, головною метою інноваційного навчання стає підготовка людини до стрімких змін сучасного життя.

Список використаних джерел

1. Максименко О. В. Інноваційні технології в системі вищої професійної освіти. Вісник Чернігівського нац. пед. університету імені Т. Г.Шевченка. 2015. Вип. 130. Серія «Педагогічні науки». С. 60–63.
2. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
3. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 р. № 2145-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>

*Горюнова Марина Миколаївна,
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземних мов;*

*Савенко Тетяна Дмитрівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов;*

Національна академія статистики, обліку та аудиту

ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ІНТЕНСИВНОЇ МЕТОДИКИ ПРИ МОВНОМУ НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ

Навчання на підготовчому відділенні в перші місяці за своєю метою й завданням нагадує короткострокове навчання. У зв'язку з тим, що при такому навчанні української мови довели свою ефективність інтенсивні методи, виникає питання про роль та місце інтенсивного курсу упродовж всього циклу вивчення мови, насамперед на початковому та середньому етапах. Не

випадково методисти називають інтенсивний курс пролонгованого навчання «поштовхом», «стартовим прискорювачем». Такий швидкий стрибок дає іноземному студенту не тільки надію, а й впевненість в успішному засвоєнні мови, формує потужну мотивацію для її подальшого вивчення.

У методичній літературі інтенсивне навчання розуміють як особливий метод вивчення, чи як синонім ефективного навчання. Наша інтерпретація базується на семантиці самого слова: навчання, яке здійснюється у стислі строки зі значним ущільненням навчального часу та концентрацією навчального матеріалу.

Навчальна діяльність при інтенсивному вивченні мови, як правило, стає на певний строк основним заняттям людини. Інтенсивне навчання протиставляється екстенсивному, тобто розтягнутому у часі. Цей період відповідає початково-фонетичному та початково-граматичному курсам вивчення мови на підготовчому відділенні (до введення спеціальних дисциплін). Принципи системності та комунікативності є базовими та передбачають взаємозв'язок багатьох різноманітних параметрів тієї чи іншої діяльності, тобто комплексність при мовному навчанні. Комплексність – це переплетення і цілей (теоретичне осмислення, практичне оволодіння, оволодіння спеціальністю, знайомство з культурою), і аспектів викладання (фонетика, лексика, граматики, стилістика, лінгвокраїнознавство), і видів мовлення.

Великий інтерес до можливості використання інтенсивних методів на підготовчих факультетах закономірний. З одного боку – умови прибуття на навчання (нерегулярний чи пізній заїзд іноземних студентів, нерівномірність формування груп), які ускладнюють роботу на початковому етапі; з іншого – активне включення студентів з перших днів у повноцінну мовленнєву комунікацію українською мовою, що допомагає психологічній адаптації в іноземному середовищі. Тому робота з навчальним матеріалом, вдало включеним у систему інших форм роботи (в тому числі й на матеріалі наукового стилю мовлення), дозволяє студентам швидко накопичувати необхідну лексику та формувати відповідні навички й уміння усного мовленнєвого спілкування. Застосування інтенсивної методики на початковому етапі формує в інофонів уявлення про особливості української мови, дає змогу встановлювати і підтримувати соціальні контакти в стандартних ситуаціях повсякденного життя.

Список використаних джерел

1. Ушакова Н. І., Дубічинський В. В., Тростинська О. М. Концепція мовної підготовки іноземців у ВНЗ України // Викладання мов у вищих навчальних закладах світу. 2011. Вип. 19. С. 136–146.
2. Методика інтенсивного обучения иностранным языкам / В.А. Бухбиндер и др. Киев: Вища школа, 1988. 344 с.
3. Бруннер К. Викладання української мови в Німеччині // Теорія і практика викладання української мови як іноземної: зб. наук. праць. 2009. Вип. 4. С. 18–26.